

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců JUDr. Davida Krysky a Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., ve věci

žalobkyně: **M. Ch.**, narozena dne X
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Timurou, LL.M.
sídlem Plzeňská 3350/18, 150 00 Praha 5

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. 007528/2022/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022, č. j. 007528/2022/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 12 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Petra Timury, LL.M., advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky soudu dne 21. 3. 2022, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2022,

č. j. 007528/2022/KUSK (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Mělník (dále jen „stavební úřad“) ze dne 11. 8. 2021, č. j. 6195/VYS/21/DIHE (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyni podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 1. 2020 (viz čl. II bod 1 zákona č. 312/2019 Sb.; dále jen „stavební zákon“) uložena povinnost odstranit stavbu, kterou tvoří „*stavební buňky, dřevěná stáj, plechová buňka a ruina stavby*“ na pozemku p. č. XA v k. ú. a obci X (dále jen „sporná stavba“ a „dotčený pozemek“), a to podle podmínek blíže stanovených ve výroku IV prvostupňového rozhodnutí.

Obsah žaloby

2. *V prvním žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nerozhodl o jejím návrhu na přerušení řízení. Žalovanému totiž sdělila, že město Mělník zpracovává nový územní plán a probíhá řízení o návrhu změny územního plánu. V něm žalobkyně podala dne 3. 12. 2020 námítku, v níž navrhla, aby byl dotčený pozemek zařazen jako plocha určená pro bydlení. Pokud by napadené rozhodnutí nabylo právní moci před případnou změnou územního plánu, odporovalo by smyslu územního plánování. Relevanci námítky nelze posuzovat mimo řízení o změně územního plánu samostatným vyjádřením správního orgánu. Žalovaný však na návrhy na přerušení řízení ze dne 3. 12. 2021 a 4. 10. 2021 nereagoval ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ačkoliv byl podle § 64 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinen uvést důvody, proč návrhu na přerušení řízení nevyhověl.
3. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že stavební úřad žalobkyni v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí. To má být dle komentářové literatury významné a krajně obtížně napravitelné procesní pochybení.
4. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítá, že se žalovaný nevypořádal s odvolacími námítkami. Žalobkyně namítala nutnost zjištění skutkového stavu věci, požadovala přerušení řízení a rozporovala nezaslání výzvy k vyjádření se k podkladům před vydáním prvostupňového rozhodnutí ze strany stavebního úřadu. Žalovaný pouze uvedl, že stavební úřad dal dostatečnou možnost všem účastníkům vyjádřit se k podkladům rozhodnutí písemností ze dne 21. 4. 2021. Oznámení o pokračování v řízení však dle žalobkyně není výzvou ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Ve vztahu k nevypořádání odvolacích námitek proto odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 9. 2016, č. j. 9 As 216/2015-38, dle kterého nelze připustit, aby odvolací orgán rezignoval na vypořádání námitek účastníků řízení (obdobně viz též rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 As 25/2009-163). Napadené rozhodnutí má být proto nepřezkoumatelné.
5. *Ve čtvrtém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že žalovaný nezjistil skutkový stav věci v souladu s § 3 správního řádu. Předně měl nesprávně hodnotit povahu sporné stavby. Ta dle žalobkyně svým charakterem neodporuje klasifikaci dotčeného pozemku jako „*zemědělská plocha-vinice*“. Podle obecně závazné vyhlášky města Mělník č. 4/2006 jsou na tomto druhu pozemku povoleny historické stavby zajišťující zázemí vinic či stavby určené pro obhospodařování a údržbu zahrad. Součástí sporné stavby je „*stavba z buněk*“, která je opravenou ruinou, a stavební úřad ji zde zaznamenal již dříve. Je tak historickou stavbou zázemí vinice. Rovněž „*dřevěný přístřešek (stáj), garáž (sklad) a mobilní plechová garáž (sklad)*“

mohou podpůrně sloužit k provozu vinice či pro zemědělské účely. Jedná se o stavby převážně technického charakteru, které vytvářejí zázemí pro budoucí obnovenou vinici.

6. Žalobkyně proto nesouhlasí se závěrem stavebního úřadu, že se jedná o nepřipustnou doplňkovou funkci bydlení či pobytové rekreace v nezastavěném území, protože již v návrhu na změnu územního plánu stavební úřad určil jako jeden z cílů ochranu solitérních viničních objektů a rozvoj vinic ve vazbě na rekreaci a cestovní ruch, z čehož dle žalobkyně plyne možnost zřizovat stavby pro rekreaci jako jeden ze žádoucích cílů.
7. Dále žalobkyně tvrdí, že stavební úřad nezjistil, zda se sporná stavba na dotčeném pozemku stále nachází, když poslední kontrolní prohlídku provedl dne 16. 4. 2019. Nelze proto vyloučit, že je napadené rozhodnutí odtržené od reality a v rozporu se zásadou materiální pravdy.
8. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně namítá, že stavební úřad neposoudil spornou stavbu v souladu s regulačním plánem. Nezabýval se totiž otázkou, proč by sporná stavba nemohla být považována za stavbu sloužící pro zemědělství. Omezil se toliko na strohé konstatování. Z bloku č. 290 regulačního plánu přitom vyplývá přípustnost „*historických staveb zajišťujících zázemí vinic*“. Žalobkyně má za to, že sporná stavba je komplexem historických staveb zajišťujících zázemí vinic, a s odkazem na přílohu návrhu změny územního plánu podotýká, že se na dotčeném pozemku nacházely nejpozději v roce 2006. Dle žalovaného se sporná stavba na základě předložených fotografií nenacházela na dotčeném pozemku v roce 2003, nicméně podle žalobkyně tento závěr nemá oporu v provedeném dokazování. Proto je nařízení odstranění sporné stavby v rozporu s historickým stavem a regulačním plánem.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Uvedl, že se nemůže jednat o historické stavby vinic, neboť z leteckých snímků je zřejmé, že na dotčeném pozemku do roku 2003 nebyla realizována žádná stavba a sporná stavba dosud není evidována a zakreslena v katastru nemovitostí. Jelikož žalobkyně požádala o dodatečné povolení sporné stavby, má žalovaný za to, že i ona si je vědoma toho, že se nejedná o historické stavby, u kterých se nedochovala dokumentace ani opatření stavebního úřadu, na jehož základě byly realizovány. Stavební úřad rozhodl o odstranění sporné stavby, protože žalobkyně neprokázala její soulad s územním plánem. Řízení o návrhu na změnu územního plánu nebylo ukončeno, proto stavební úřad vycházel z regulativů současného územního plánu. Žalovaný v odvolacím řízení zjistil, že stavební úřad dne 21. 4. 2021 oznámil pokračování v řízení o odstranění stavby s tím, že se nikdo z účastníků řízení ve stanovené lhůtě do 10 dnů nevyjádřil. Stavební úřad proto nařídil odstranění sporné stavby.

Podstatný obsah správního spisu a příloh žaloby

10. Dne 16. 4. 2019 stavební úřad provedl místní šetření na dotčeném pozemku za účasti žalobkyně. Konstatoval, že se sporná stavba skládá z buněk, které byly obezděny, nově zastřešeny, vybaveny novými plastovými okny a v nichž byly vybetonovány podlahy. Na pozemku dále našel dřevěnou stáj, plechovou buňku a ruinu stavby, ze které zbyly pouze obvodové zdi. Konstatoval, že k těmto stavbám není žádné povolení. Z místního šetření nebyla pořízena fotodokumentace.
11. Dne 1. 10. 2019 žalobkyně podala žádost o dodatečné povolení sporné stavby. Projektová dokumentace obsahuje situační náčrt sporné stavby coby souboru staveb označených jako dřevěný přístřešek (stáj), plechová garáž-sklad, garáž-sklad a sestava buněk (ta má dle

podrobnějšího náčrtku plochu 137,42 m² a tyto místnosti: 3 x pokoj, koupelna, WC, velká obytná místnost, technická místnost, malá chodba a zádveří).

12. Dne 31. 10. 2019 stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení sporné stavby, jelikož úřad územního plánování v závazném stanovisku konstatoval její nesoulad s platným územním a regulačním plánem. Dne 10. 12. 2019 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu.
13. Dne 20. 4. 2020 žalobkyně podala opakovanou žádost o dodatečné povolení sporné stavby. Doložila mj. výkres koordinační situace. Na něm je sporná stavba zachycena jako soubor dílčích staveb rozmístěných na dotčeném pozemku: víceúčelová stavba (7,72 m x 7,72 m), dřevěná stáj (3,09 m x 10,08 m), plechový přístřešek pro auto (3,02 m x 4,05 m), víceúčelová stavba (ve tvaru písmene „L“ o stranách délky 6,23 m x 7,45 m x 5,85 m x 7,50 m x 12,33 m x 14,90 m).
14. Dne 22. 5. 2020 stavební úřad znovu zamítl žádost žalobkyně o dodatečné povolení sporné stavby, jelikož úřad územního plánování setrval na svém předchozím závazném stanovisku; toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 12. 6. 2020.
15. Dne 4. 9. 2019 stavební úřad zahájil *řízení o odstranění sporné stavby*, jež usnesením ze dne 30. 10. 2019 přerušil z důvodu vedení řízení o dodatečném povolení sporné stavby. Následně dne 26. 10. 2020 rozhodl o nařízení odstranění sporné stavby.
16. V rámci svého odvolání žalobkyně dne 3. 12. 2020 navrhla přerušení řízení s tím, že probíhá řízení o návrhu na změnu územního plánu města Mělník, v němž uplatnila námitku (kterou k odvolání přiložila), a může tak dojít ke změně možného využití dotčených pozemků. V příloze odvolání žalobkyně dále doložila letecké snímky ze serveru *Mapy.cz*. Na snímku z období 2004-2006 je na sporném pozemku zachycena jedna obytná buňka (namísto pozdější víceúčelové stavby složené z více buněk), malá dřevěná stavba či velká bedna (v místě stáje) a nejasná a neuspořádaná zmeť patrně stavebního materiálu v místě pozdější víceúčelové stavby (7,72 m x 7,72 m). Na snímcích ze dne 6. 6. 2015 a 15. 9. 2016 lze vidět již obě dvě víceúčelové stavby, stáj a plechový přístřešek pro auto. Totéž platí pro snímek z roku 2010 (jen patrně absentuje plechový přístřešek pro auto).
17. Dne 25. 2. 2021 žalovaný zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 10. 2020 o nařízení odstranění sporné stavby a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení s tím, že stavební úřad nezdůvodnil, jaké rozhodnutí či opatření stavebního úřadu a podle jakého právního předpisu sporná stavba v době svého vzniku vyžadovala, a ani nevyrozuměl účastníky řízení o pokračování v řízení.
18. Dne 21. 4. 2021 stavební úřad učinil „*Oznámení o pokračování v řízení*“. V něm vyzval účastníky řízení, aby své námitky uplatnili ve lhůtě do 10 dnů. Současně je poučil o možnosti nahlížet do podkladů rozhodnutí v úředních hodinách na pracovišti stavebního úřadu. Taktéž stavební úřad poskytl účastníkům řízení mj. poučení o oprávnění navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy až do vydání rozhodnutí včetně možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Byť jsou žalobkyně a její zástupce uvedeni v rozdělovníku, ve správním spisu se nenachází žádný doklad o tom, že by zástupce žalobkyně toto oznámení obdržel.
19. Dne 11. 8. 2021 stavební úřad vydal **prvostupňové rozhodnutí**, jímž znovu nařídil odstranění sporné stavby. V odůvodnění popsal průběh řízení o dodatečném povolení stavby a uvedl, že stavební buňky a dostavěná ruina stavby (neevidované v katastru nemovitostí) by v době vzniku vyžadovaly územní rozhodnutí v souladu s § 92 stavebního zákona a stavební

povolení podle § 112 stavebního zákona (případně ohlášení stavby podle § 105 stavebního zákona). Stavby plechového přístřešku a dřevěné stáje by vyžadovaly v souladu s § 96 odst. 1 stavebního zákona územní rozhodnutí podle § 92 stavebního zákona. Vzhledem k tomu, že stavební úřad žádné povolení nikdy nevydal, bylo naplněno ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Žádná ze staveb není vyznačena v katastru nemovitostí. Protože stavby nebyly dodatečně povoleny, stavební úřad znovu podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nařídil odstranění staveb a vzhledem k tomu, že se jedná o různé stavby ve vinici a stavební úřad nemá jejich dokumentaci, uložil podle § 130 stavebního zákona ve výroku II vlastníkově povinnost předložit návrh technologického postupu za účelem vyloučení nebo omezení případných negativních důsledků odstraňování sporné stavby na životní prostředí.

20. Dne 3. 9. 2021 žalobkyně reagovala blanketním odvoláním, které dne 4. 10. 2021 doplnila. *V prvním odvolacím důvodu* namítala, že stavební úřad doposud nerozhodl o návrhu na přerušení řízení ze dne 3. 12. 2020 poukazujícím na probíhající řízení o návrhu na změnu stávajícího územního plánu. *Ve druhém odvolacím důvodu* žalobkyně namítala, že stavební úřad nezjistil skutkový stav věci pro účely posouzení souladu sporné stavby s územním plánem, jelikož nesprávně zhodnotil povahu sporné stavby. Obdobně jako v žalobě uváděla podrobnosti k jednotlivým prvkům sporné stavby s tím, že se jedná o historické stavby, protože již na pozemku byly, když jej nabyla, a že jde o obslužné stavby pro vinici. Stavební úřad ani neověřil, zda se v době vydání rozhodnutí na pozemku sporné stavby stále ještě nacházejí. *Ve třetím odvolacím důvodu* žalobkyně namítala, že jí stavební úřad neumožnil vyjádřit se k podkladům postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. *Ve čtvrtém odvolacím důvodu* pak žalobkyně namítala, že sporná stavba je v souladu s regulačním plánem.
21. Stavební úřad ke svému předkládacímu stanovisku žalovanému přiložil sadu leteckých snímků zachycujících spornou stavbu a dotčený pozemek. Na leteckém snímku ze serveru *Mapy.cz* z období 2001-2003 není dotčený pozemek nijak zastavěn a nejsou na něm k vidění ani žádné ruiny. Již vystavěnou spornou stavbu zachycuje snímek ze serveru *Google Maps* (datum jeho vzniku nelze určit). Dále jsou přiloženy shodné snímky ze serveru *Mapy.cz*, které předkládala již žalobkyně spolu s odvoláním v roce 2020.
22. Dne 10. 1. 2022 žalovaný vydal **napadené rozhodnutí**, jímž odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění žalovaný shrnul průběh správního řízení a konstatoval, že žalobkyně požádala o dodatečné povolení sporné stavby, a tudíž si je sama vědoma, že se jedná o soubor nepovolených staveb, a nikoliv o stavby, u kterých se jen nedochovala dokumentace ani opatření stavebního úřadu, na základě kterého byly realizovány. Z předaných leteckých snímků je podle žalovaného nepochybné, že žádná stavba na dotčeném pozemku ještě v roce 2003 nestála, a proto se nejedná o historické stavby zajišťující zázemí vinic. Stavby ani nejsou evidovány a zakresleny v katastru nemovitostí. Probíhající řízení o návrhu na změnu územního plánu nebylo doposud ukončeno, proto stavební úřad vycházel z regulativů současně platného územního plánu. Stavební úřad podle žalovaného poskytl všem účastníkům řízení dostatečnou lhůtu a možnost se v řízení k podkladům vyjádřit zejména svou písemností ze dne 21. 4. 2021.

Posouzení žaloby

23. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (byť součástí správního spisu není doručenka k napadenému rozhodnutí, žalobkyně sama předložila doručenkou dokládající jeho doručení jejímu zástupci dne 20. 1. 2022), že je věcně i místně příslušným soudem a napadené

rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť shledal, že napadené rozhodnutí je zatíženo vážnou procesní vadou, u níž nelze vyloučit, že mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

24. Předmětem sporu je otázka nařízení odstranění sporné stavby, která představuje soubor několika dílčích staveb převážně poskládaných z obytných buněk. Na sousedním pozemku p. č. 6335/2, jak vyplývá z rozhodnutí o změně stavby před dokončením (konkrétně schvalujícím prodloužení lhůty pro dokončení stavby do 31. 12. 2022) ze dne 13. 12. 2017 založeného ve správního spisu, byla povolena stavba přízemního rodinného domu včetně oplocení a vjezdu, jež se patrně nacházejí i na dotčeném pozemku. Samotná sporná stavba se nachází na dotčeném pozemku evidovaném v katastru nemovitostí jako vinice a (jak potvrzují letecké snímky předkládané žalobkyní) v sousedství existují vinice na pozemcích p. č. X a X.
25. Pro věc je přitom zásadní, že žalobkyně nikdy ani netvrdila, že by na některou z částí sporné stavby byl v minulosti vydán jakýkoliv povolovací akt podle stavebního zákona, a že opakované žádosti žalobkyně o dodatečné povolení byly ke dni vydání napadeného rozhodnutí zamítnuty. Žalobkyně přitom ani nezpochybnila závěr stavebního úřadu, že sporná stavba vyžadovala územní rozhodnutí a stavební povolení (popř. ohlášení). Soudu proto nepřísluší se blíže touto otázkou zabývat či ji přehodnocovat.
26. S ohledem na charakter námitek vznášených žalobkyní jak ve správním řízení, tak v podané žalobě ovšem považuje soud za nutné již na úvod vyjasnit rozdíl mezi řízením o žádosti o dodatečné povolení stavby podle § 129 odst. 2 stavebního zákona a řízením o odstranění nepovolené stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Pakliže stavba vyžadovala v době svého zřízení nějaký (v zásadě jakýkoliv) schvalovací akt ze strany stavebního úřadu, je možné argumenty k jejímu souladu se současnými stavebními předpisy a územně plánovací dokumentací uplatňovat pouze v řízení o dodatečném povolení stavby. Je-li žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta, pak v řízení o odstranění stavby následuje již „pouze“ rozhodnutí nařizující odstranění nepovolené stavby, aniž by bylo nutné dokazovat cokoliv jiného než to, že stavba existuje a nemá zákonem vyžadovaný povolovací akt, ač jej v době svého vzniku vyžadovala.
27. Jiná by byla situace v případě stavby nevyžadující žádný povolovací akt (tzv. volné stavby), avšak postavené v rozporu se zákonem (třeba právě na ploše, kde je daný druh stavby územním plánem zakázán). V takovém případě by ale muselo být řízení o odstranění stavby vedeno podle § 129 odst. 1 písm. d) stavebního zákona a tam by stavební úřad skutečně musel prokázat, že stavba je v rozporu se zákonem. Prvostupňové rozhodnutí však bylo založeno na aplikaci § 129 odst. 1 písm. b) stavebního řádu, tj. na závěru, že sporná stavba vyžadovala před svou realizací schválení stavebním úřadem, avšak byla postavena jako nepovolená bez zákonem vyžadovaného schválení. Otázka možnosti dodatečného povolení stavby tedy spadá zcela mimo rámec nyní řešeného řízení o odstranění sporné stavby.
28. Pokud tedy žalobkyně v řízení o odstranění nepovolené stavby a následně v žalobě argumentuje souladem sporné stavby s regulačním plánem, resp. územním plánem a tím, že nebyl řádně zjištěn způsob užívání staveb, jež mohou být historickými technickými stavbami pro provoz vinice, popř. přípustným rekreačním objektem, vznáší námitky, které s rozhodnutím o odstranění stavby nijak nesouvisí, jelikož by mohly být relevantní jen pro

účely přezkumu rozhodnutí zamítajícího dodatečné povolení sporné stavby. Pokud žalovaný tyto námitky i v tomto řízení věcně přezkoumal (byť velice stručně), činil tak nadbytečně, jelikož měl pouze konstatovat, že takové otázky nejsou pro rozhodnutí o nařízení odstranění nepovolené stavby významné. Případný nedostatek odůvodnění v této souvislosti by nemohl mít vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Stavební úřad v prvostupňovém rozhodnutí nicméně správně zdůraznil, že sporná stavba vyžadovala povolení, žádost o dodatečné povolení ale byla zamítnuta, a proto vedl řízení o odstranění sporné stavby.

29. V *prvním žalobním bodu* žalobkyně namítala, že řízení nebylo přerušeno z důvodu vyčkání ukončení řízení o návrhu na změnu územního plánu města Mělník, která by mohla přinést změnu ve prospěch případného dodatečného povolení sporné stavby. V tomto směru je pravdou, že žalovaný ani stavební úřad se k požadavku přerušení řízení výslovně přímo nevyjádřili a implicitní reakci nelze spatřovat ani v jejich sdělení, že stavební úřad rozhodoval podle regulativů platných ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí. Tím totiž nijak nevysvětlili, proč nevyhověli žádosti žalobkyně o přerušení řízení, v jehož důsledku by potenciálně mohl být v době vydání rozhodnutí stavebního úřadu či alespoň žalovaného stav územně plánovací dokumentace jiný. V tomto směru je tedy napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž žádnou odpověď nedává ani prvostupňové rozhodnutí či jakákoliv jiná písemnost ve správním spisu.
30. Přesto ani tato okolnost by sama o sobě nemusela ještě vést ke zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož nedůvodnost žádosti o přerušení řízení je evidentní. Soud musí zopakovat, že po pravomocném zamítnutí žádosti o dodatečné povolení sporné stavby již byla pro řízení o odstranění nepovolené stavby otázka jejího případného souladu s budoucím zněním územního plánu města Mělník zcela bezpředmětnou.
31. Podle § 129 odst. 2 věty první až čtvrté stavebního zákona stavební úřad zahájí řízení o odstranění stavby uvedené v odstavci 1 písm. b). V oznámení zahájení řízení vlastníka nebo stavebníka poučí o možnosti podat *ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení* žádost o dodatečné povolení stavby. Byla-li žádost o dodatečné povolení podána před zahájením řízení o odstranění stavby, má se za to, že byla podána v okamžiku zahájení řízení o odstranění stavby. *Pokud stavebník nebo vlastník stavby požádá ve stanovené lhůtě o její dodatečné povolení*, stavební úřad přeruší řízení o odstranění stavby a vede řízení o podané žádosti.
32. Z citovaného ustanovení stavebního zákona je jasné patrné, že důvodem přerušení řízení může být žádost o dodatečné povolení stavby podaná ve lhůtě 30 dnů ode dne oznámení zahájení řízení o odstranění stavby. Stavební zákon vychází ze zásady, že každá stavba, jež byla postavena bez nezbytného schvalovacího aktu stavebního úřadu, musí být odstraněna, přičemž možnost dodatečného povolení nepovolené stavby představuje výjimku z této zásady, kterou nelze vykládat rozšiřujícím způsobem. Vlastnické právo, na něž žalobkyně poukazuje, je sice v takovém řízení teoreticky ve hře, jeho význam však zpravidla nemůže převážet, neboť žádný vlastník nemůže mít legitimní očekávání, že nelegálně zřízená stavba bude moci být zachována. Zde se prosazuje stará právní zásada, že z bezpráví nemůže povstat právo (*ex iniuria ius non oritur*). Zásada proporcionality při poměřování takto slabého (jelikož nelegitimního) vlastnického práva s veřejným zájmem na dodržování norem stavebního práva, jež mají prostřednictvím ingerence stavebního úřadu a dotčených orgánů sloužit k zajištění ochrany života a zdraví osob, příznivého životního prostředí, bezpečnosti majetku a k ochraně majetku dalších osob, se tak projevuje v tom, že dodatečné povolit lze jen takové stavby, u nichž stavebník prokáže jejich soulad s aktuálně platnou právní

úpravou, a to v řízení, jež zahájí bez zbytečného odkladu (jinak jen bude-li v opožděně zahájeném řízení stavba náhodou dodatečně povolena dříve, než dojde k nařízení jejího odstranění).

33. Není-li tedy důvodu s nařízením odstranění stavby vyčkávat na výsledek řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby podané po uplynutí 30denní lhůty (§ 129 odst. 2 věta čtvrtá stavebního zákona *a contrario*), tím spíše není žádný důvod vyčkávat na výsledek takového řízení, jež ani dosud nebylo zahájeno a u něž ani není patrné, zda vůbec bude moci mít naději na úspěch (výsledek posouzení námítky žalobkyně uplatněné v procesu pořizování územního plánu nelze předvídat a nelze ani přibližně odhadnout, kdy daný proces bude vůbec ukončen a jestli v návaznosti na jeho případné úspěšné vyústění žalobkyně vůbec podá novou žádost o dodatečné povolení sporné stavby a zda by dodatečnému povolení nebránily i jiné okolnosti, než územně plánovací regulace). Ostatně ze žalobkyní popisovaného důvodu by nebylo namístě ani přerušovat samotné řízení o žádosti o dodatečné povolení sporné stavby (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 31. 1. 2019, č. j. 62 A 163/2017-76, publikovaný pod č. 3889/2019 Sb. NSS).
34. Námitka prvního žalobního bodu je nedůvodná, jelikož nevypořádání této námítky nemohlo mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí. I kdyby v mezidobí bylo vyhověno požadavku žalobkyně a územní plán byl změněn, stále by bylo nařízení odstranění sporné stavby v souladu se zákonem, jelikož na tom, že se jedná o stavbu nepovolenou (rozuměj postrádající povolovací akt vydaný stavebním úřadem), by se nic nezměnilo.
35. *Ve druhém žalobním bodu* žalobkyně namítala, že jí správní orgán v rozporu s § 36 odst. 3 správního řádu neumožnil vyjádřit se k podkladům pro vydání prvostupňového rozhodnutí.
36. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
37. Stavební úřad sice vydal „*Oznámení o pokračování v řízení*“ ze dne 21. 4. 2021, jímž měl všechny účastníky řízení poučit o možnosti podat ve lhůtě do 10 dnů námítky a rovněž nahlédnout do podkladů rozhodnutí včetně možnosti se k nim vyjádřit. K žádnému ze dvou stejnopisů tohoto oznámení ve správním spise však není připojena doručenko, jež by prokazovala, že a zejména kdy byla s takovou výzvou žalobkyně seznámena prostřednictvím svého zástupce. V žalobě sice žalobkyně proti dostatečnosti výzvy brojí, ale ani ze žaloby neplyne, že by se žalobkyně (přesněji řečeno její zástupce) s uvedeným oznámením seznámila včas před vydáním prvostupňového rozhodnutí.
38. Nicméně pokud by jí bylo doručeno, z uvedeného oznámení by žalobkyni muselo být zřejmé, že má možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a ze lhůty pro uplatnění námitek bylo též zřejmé, že tak má učinit nejpozději v desetidenní lhůtě, po níž už může dojít k vydání rozhodnutí stavebním úřadem. I když toto oznámení není formulováno ideálně, jelikož výslovně nezmiňuje, že stavební úřad je po uplynutí lhůty pro podání námitek připraven již ve věci rozhodnout (tj. že má za to, že již byly, popř. v uvedené lhůtě budou shromážděny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí), uvedený závěr, a tedy okamžik, kdy již účastník může očekávat vydání rozhodnutí, lze z oznámení kontextuálně dovodit. Správní řád přitom nevylučuje, aby výzva podle jeho § 36 odst. 3 byla součástí jiného procesního úkonu správního orgánu, např. oznámení o zahájení řízení nebo (v tomto případě) oznámení o pokračování v řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2010, č.

j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS). Pokud by tedy správní spis dokládal, že žalobkyně byla s oznámením včas seznámena, nebylo by stavebnímu úřadu co vytknout.

39. Žalobkyně však tuto námitku neomezila jen na řízení před stavebním úřadem, nýbrž vztáhla ji i na řízení odvolací. V odvolacím řízení přitom povinnost vyrozumět účastníka řízení o možnosti seznámit se s jeho podklady platí také [dílčím způsobem je omezena § 90 písm. c) správního řádu jen pro případ změny prvostupňového rozhodnutí, což však není případ napadeného rozhodnutí], žalovaný ovšem žalobkyni žádný prostor pro seznámení s podklady a vyjádření se k nim nedal. To by do práv žalobkyně nemuselo zasáhnout tehdy, jestliže by žalovaný při svém rozhodování vyšel jen z podkladů, s nimiž již byla seznámena v prvostupňovém řízení (což ovšem v tomto případě správní spis neprokazuje) nebo jež sama předložila, a tedy musela vědět, že z nich odvolací orgán bude vycházet, nebo jednalo-li by se o důkazní prostředky pro výsledek řízení nepodstatné.
40. V tomto případě však žalovaný své rozhodnutí opřel o letecký snímek ze serveru Mapy.cz, zachycující stav dotčeného pozemku někdy v časovém rozmezí let 2001-2003, z něž je patrné, že se na dotčeném pozemku v daném období ještě žádné stavby nenacházely. Stavební úřad tento snímek přiložil až ke svému stanovisku k podanému odvolání (tedy až v odvolacím řízení) a žalovaný až s odkazem na něj mohl dojít ke skutkovému závěru, kdy nejdříve sporná stavba (nejstarší část tohoto souboru) mohla vzniknout. Prvostupňové rozhodnutí závěr o datu vzniku sporné stavby neobsahuje. Přitom právě na okamžiku vzniku jednotlivých dílčích staveb (s ohledem na prokazatelný vznik prvních staveb před rokem 2006 je nezbytné je posuzovat jednotlivě, neboť právní úprava týkající se souboru staveb dle § 2 odst. 8 stavebního zákona do něj byla vložena až s účinností od 1. 1. 2018 a není zde ani žádost, od níž by bylo možné dovozovat záměr žalobkyně či jejích právních předchůdců spornou stavbu realizovat jako jeden komplex) závisí posouzení otázky, zda se náhodou nejednalo o stavby ve volném režimu, jež povolení nevyžadovaly. Třebaže žalobkyně neuplatnila námitku, že se jednalo o stavby ve volném režimu, posouzením takové otázky se musel žalovaný zabývat i bez návrhu, jelikož prokázání opaku je jednou ze základních nezbytných podmínek pro to, aby bylo možné stavbu označit za nepovolenou a nařídít její odstranění. Právě až žalovaný poprvé v napadeném rozhodnutí učinil závěr, že na dotčeném pozemku v roce 2003 ještě nestála žádná stavba. Jakkoliv jej vztáhnul k nepodstatnému právnímu posouzení souladu s regulačním plánem a jakkoliv je nepřesné (s ohledem na neznámé datum pořízení snímku někdy v letech 2001-2003 lze hovořit patrně jen o roku 2001), jde o klíčový důkaz a skutkový závěr, jenž představuje odrazový můstek pro posouzení právního režimu sporné stavby, a proto s ním měla být žalobkyně seznámena a měla dostat prostor se k němu vyjádřit. K tomu ovšem v odvolacím řízení nedošlo. Obdobné pochybení lze spatřovat i ve vztahu k leteckému snímku z *Google Maps*, nicméně z něj žádné závěry žalovaný nečinil, a nadto jde o důkaz s nejasnou vypovídací hodnotou (na něm uvedený rok 2021 vůbec nemusí být rokem pořízení snímku, ale zpravidla jde o údaj, kdy si snímek uživatel zobrazil). Teprve v případě ostatních leteckých snímků nebyl žalovaný povinen v případě, že z nich vycházel, žalobkyni vyrozumívat podle § 36 odst. 3 správního řádu, jelikož shodné snímky do řízení vnesla již dříve i ona.
41. V tomto směru tedy došlo k závažnému porušení procesních práv žalobkyně a soudu nepřísluší spekulovat, zda by žalobkyně v reakci na tento důkaz navrhla jiné důkazy blíže upřesňující datum vzniku jednotlivých částí sporné stavby, popř. jakou argumentaci by v reakci na takový důkaz mohla uplatnit. Pokud napadené rozhodnutí vycházelo z leteckého snímku dotčeného pozemku z let 2001-2003, bylo pro žalobkyni překvapivé a zároveň lze se

žalobkyní souhlasit, že takový závěr nemá oporu v provedeném dokazování (přínejmenším v tom, k němuž dostala žalobkyně prostor se vyjádřit). Tato námitka je tedy důvodná.

42. *Ve třetím žalobním bodu* žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů kvůli nevypořádání odvolacích námitek. Správní orgán ovšem není povinen poskytnout detailní odpověď na každou námitku, nýbrž stačí, pokud prezentuje odlišný názor, který přesvědčivě odůvodní a současně jím odpoví na nejdůležitější námítky (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2021, č. j. 5 As 202/2020-43).
43. Žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí vznesla celkem čtyři odvolací důvody. Na první odvolací důvod (návrh na přerušení řízení z důvodu zpracování nového územního plánu) žalovaný skutečně nereagoval, avšak jak soud dovodil výše, tato skutečnost neměla vliv na zákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Obdobně žalovaný nereagoval ani na druhý odvolací důvod (námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu), resp. reagoval na ni jen v tom směru, pokud byla namítána historická povaha sporné stavby, poukazem na to, že skutkový stav byl zjištěn z leteckých snímků. Nijak se žalovaný ale v napadeném rozhodnutí nevyjádřil k aktuálnosti skutkových zjištění co do možných změn sporné stavby od roku 2019. I zde lze konstatovat vadu odůvodnění pro nedostatek důvodů, nicméně, jak soud vysvětlí níže, případná neaktuálnost by nemohla mít negativní vliv na práva žalobkyně, a proto ani tato skutečnost sama o sobě neopodstatňuje zrušení napadeného rozhodnutí. Na třetí odvolací důvod (námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu) pak žalovaný reagoval přesným odkazem na písemnost stavebního úřadu ze dne 21. 4. 2021. Na čtvrtý odvolací důvod (námitka, že sporná stavba je v souladu s regulačním plánem) žalovaný reagoval vysvětlením, že sporná stavba není historickou stavbou zajišťující zázemí vinic. Tím dal žalovaný najevo, že sporná stavba není v souladu s regulačním plánem a potvrdil příslušný závěr stavebního úřadu. Jakkoliv tato argumentace není správná (jde totiž o pro věc samu nerozhodnou skutečnost), důvody rozhodnutí žalobkyni sděleny byly.
44. Lze proto uzavřít, že žalovaný buď nějakým způsobem reagoval na zmíněné odvolací námítky (byť jen velmi stručně), a proto lze ještě napadené rozhodnutí akceptovat jako přezkoumatelné, nebo na ně sice nereagoval, avšak sporná otázka nemohla mít vliv na výrok napadeného rozhodnutí či v konečném důsledku nemohla negativně zasáhnout hmotněprávní sféru žalobkyně. Námitka třetího žalobního bodu je tedy ve výsledku nedůvodná.
45. *Ohledně čtvrtého žalobního bodu*, ve kterém žalobkyně rozporuje skutková zjištění správních orgánů a prosazuje, že stavby jsou v souladu s územně plánovací dokumentací, soud opakuje, že ve vztahu k řízení o odstranění nepovolené stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona má zjištění skutečné podoby sporné stavby význam pouze pro účely posouzení, zda stavba existuje a zda vyžadovala povolovací akt podle stavebního zákona, a tedy zda jako nepovolená musí být odstraněna či nikoliv. Nelze zde úspěšně argumentovat otázkou souladu stavby s územně plánovací dokumentací, neboť takový soulad je podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona povinen stavebník prokazovat už v řízení o žádosti o dodatečné povolení stavby. Tato žaloba ale směřuje proti rozhodnutí o odstranění stavby, v němž se již možnost jejího dodatečného povolení neřeší. Je tedy bezpředmětné hodnotit, zda se jedná o stavby zázemí vinice, či nikoliv a zda existovaly v době pořízení pozemku žalobkyní v roce 2006.

46. Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.
47. Podle § 129 odst. 2 věty sedmé stavebního zákona v řízení o dodatečném povolení stavby stavební úřad postupuje přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115; ohledání na místě je povinné. Naopak pro samotné řízení o odstranění stavby § 129 ani jiné ustanovení stavebního zákona povinné ohledání na místě nevyžaduje.
48. Pakliže žalobkyně z toho, že stavební úřad provedl poslední kontrolní prohlídku sporné stavby dne 16. 4. 2019, dovozuje, že napadené rozhodnutí může být „odtržené od reality“, soud postrádá jakékoliv tvrzení žalobkyně, v čem by bylo zjištění učiněné v roce 2019 v době vydání napadeného rozhodnutí již neaktuální. Pokud jde o dostavění a zastřešení původní „ruiny stavby“ o rozměrech 7,72 m x 7,72 m, jeho existenci stavební úřad nepřehlédl a i na ně se výrok prvostupňového rozhodnutí vztahuje. Není zejména jasné, jak by mohla případná nepřesnost zasáhnout do práv žalobkyně. Pokud by v mezidobí stavby doznaly změn a dále se nepovoleně rozrostly, skutečnost, že bylo nařízeno odstranění staveb v menším rozsahu, by byla žalobkyni ku prospěchu. Pokud naopak sama snad některé dílčí stavby v mezidobí odstranila, nebude mít napadené rozhodnutí v tomto rozsahu pro ni negativní účinky, jelikož v dané části žalobkyně „má již splněno“. Že by žalobkyně odstranila celou spornou stavbu před vydáním napadeného rozhodnutí, a to by tedy bylo zcela bezpředmětné, pak obsah žaloby popírá, neboť je jasné, že se žalobkyně domáhá zachování stále existujících staveb. Otázka dostatečnosti zjištění skutkového stavu pro účely posouzení, zda lze spornou stavbu či její části dodatečně povolit, směřuje mimo předmět napadeného rozhodnutí, a jako taková nemůže vést k závěru o jeho nezákonnosti. V samotném řízení o odstranění stavby pak není ohledání na místě povinné. Soud má tedy za to, že námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu není důvodná.
49. To na druhou stranu ale neznamená, že správní orgány skutečně dostály důkaznímu standardu ve smyslu § 3 správního řádu v míře, jež byla dostačující pro ochranu veřejného zájmu a případně zájmů sousedů žalobkyně, pokud by vnímali existenci sporné stavby úkorně (to nicméně obsah správního spisu nedokládá). V rozhodnutí o nařízení odstranění stavby je třeba odstraňovanou stavbu specifikovat natolik přesně, aby prvostupňové rozhodnutí (případně ve spojení s rozhodnutím odvolacího orgánu) bylo způsobilým podkladem pro exekuci uložené povinnosti. Musí tedy stavbu specifikovat natolik přesně, aby nebylo pochyb o tom, jaké konkrétní stavby, popř. v jakém rozsahu (je-li nepovolená jen jejich část) mají být v rámci případného náhradního výkonu rozhodnutí na náklady žalobkyně zbořeny a odstraněny (pokud by žalobkyně povinnost nesplnila dobrovolně) tak, aby se předešlo případným sporům v exekučním řízení. Z toho důvodu je vhodné odstraňované stavby, zejména nachází-li se jich na pozemku více nebo mají-li být odstraňovány jen jejich části, popsat co nejpřesněji, např. odkazem na jejich geometrické zaměření nebo třeba i fotografie, jež mohou být odkazem ve výroku prvostupňového rozhodnutí učiněny jeho nedílnou součástí. Vzhledem k tomu, že z důvodu jiných procesních vad soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí, ponechává na úvaze žalovaného, zda on, popř. stavební úřad případně nepřistoupí k přesnějšímu označení jednotlivých součástí sporné stavby a zejména zda na místě samém neověří, zda v důsledku dostavby „ruiny stavby“ nedošlo ke změně jejich rozměrů uváděných v prvostupňovém rozhodnutí patrně v návaznosti na geometrický plán ze dne 2. 12. 2019, jenž byl žalobkyní předkládán při neúspěšné žádosti o dodatečné povolení stavby. Lze též podotknout, že nebýt

geometrického plánu, neměl by se stavební úřad vzhledem k tomu, že při kontrolní prohlídce dne 16. 4. 2019 nepořizoval žádnou fotodokumentaci sporné stavby, ani o co při formulaci výroku prvostupňového rozhodnutí opřít. Soud nicméně opakuje, že není z ničeho patrné, že by tento eventuální nedostatek ohrožoval práva žalobkyně, a tedy důvodnost žaloby dílčí neaktuálnost skutkových zjištění nezakládá.

50. Námitka čtvrtého žalobního bodu je nedůvodná.

51. *V pátém žalobním bodu* žalobkyně navázala na žalobní bod čtvrtý a namítala, že sporná stavba je v souladu s regulačním plánem, tj. je historickou stavbou zajišťující zázemí vinic. S ohledem na § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nicméně tato žalobkyní vznesená otázka nijak nesouvisí s řízením o odstranění nepovolené stavby, protože se týká možnosti případného dodatečného povolení postupem podle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí přitom byla žádost o dodatečné povolení sporné stavby pravomocně zamítnuta. I kdyby snad žalobkyně měla pravdu a sporná stavba byla v souladu s regulačním plánem a územním plánem, nic by to nemohlo změnit na skutečnosti, že nezískala dodatečné povolení, a proto bylo jediným možným vyústěním řízení právě nařízení odstranění sporné stavby.

52. Námitka pátého žalobního bodu je nedůvodná.

Závěr a náklady řízení

53. Z výše uvedené argumentace vyplývá, že řízení, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, trpí závažnou procesní vadou, která potenciálně mohla způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalobkyně byla zbavena možnosti argumentovat a navrhnout důkazy ke skutkovému zjištění žalovaného, že sporná stavba ještě v roce 2003 neexistovala. Jedná se o vážnou procesní vadu, jež je důvodem zrušení napadeného rozhodnutí i bez nařízení jednání ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Napadené rozhodnutí též trpí vadou nepřezkoumatelnosti, nicméně ta za skutkových okolností této věci sama o sobě k nezákonnosti výroku napadeného rozhodnutí s jistotou nevedla. Přesto je však třeba apelovat na žalovaného, že praktická ignorace odvolacích námitek hrubě popírá zásady dobré správy, neboť i na nedůvodné námitky je třeba poskytnout přinejmenším stručnou, avšak výstižnou odpověď, z níž se odvolatel dozví, proč jeho odvolací argumentace není důvodná či relevantní. S ohledem na to, že tyto vady se v převážné míře vztahují k odvolacímu řízení, soud nepřistoupil ke zrušení prvostupňového rozhodnutí, neboť tyto vady může napravit sám žalovaný, zejména pokud se ukáže, že doklad o doručení oznámení o pokračování v řízení ze dne 21. 4. 2021 zástupci žalobkyně nebyl do správního spisu založen jen omylem. Soud pak ponechává na žalovaném, zda s ohledem na ochranu veřejného zájmu vyhodnotí posouzení aktuálního stavu sporné stavby a její popis v prvostupňovém rozhodnutí za dostačující, nebo zda bude považovat za vhodné aktuální podobu odstraňované stavby ověřit na místě samém a případně doplnit její popis změnou prvostupňového rozhodnutí.

54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobkyni, která byla ve věci plně úspěšná, náleží náhrada nákladů řízení v celkové částce 12 228 Kč. Náhrada nákladů řízení je tvořena v dané věci zaplacenými soudními poplatky v částce 4 000 Kč a dále náhradou nákladů právního zastoupení. Ty jsou tvořeny odměnou advokáta za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepsání žaloby) podle ustanovení § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky

č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), k čemuž je dále třeba přičíst dvakrát režijní paušál po 300 Kč jako náhradu hotových výdajů zástupce podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Náklady právního zastoupení jsou dále navýšeny o náhradu za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 %, tj. ve výši 1 428 Kč. Za repliku náhrada nákladů nebyla přiznána, jelikož (vzhledem k obsahu vyjádření žalovaného) neobsahovala žádnou relevantní argumentaci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu